

DA PUS BLE MOR

...og jeg oppdretter!

Av Ingvill Tørklep

Min kjære lille abyssiner var en lettere nevrotisk ung dame. Hun var tillitsfull med meg, men skeptisk til andre. Utstillingene gikk så som så. Var det noe jeg kunne gjøre for å forbedre hennes nerver og min bekymring? Løsningen kom ved å lytte til efrarne kattekjennere og ta noen av deres råd på alvor..

Når vi brukte å få besøk, krøp Calanthe langs veggene og gikk sjeldent bort for å hilse på de som kom og invaderte hennes territorie.

Som utstillingskatt er det ikke ønskelig å ha et nevrotisk gemytt. En gang vi var på en utstilling, kom barna mine i fare for å være litt for vilde foran dommerbordet idet pus ble bedømt. Dommer Penny ristet på hodet og sa "it's a shame, it's a shame" og refererte da til det hun kalte en for nervøs katt til å ha på utstilling. I tillegg likte ikke dommeren at pus var litt liten. Hun tilhører den delen av kattevitere som mener at abysinnere har blitt mindre med årene som resultat av for tett avl. Vel, den debatten lar jeg ligge.

Så der var vi da, min lettere nevrotiske pus, og en stadig mer nevrotisk meg. En liten katt med store nerver er jo ikke akkurat optimalt. Etter å ha luftet min fortvilelse histen og pisten, fikk jeg flere tips om at det kunne være gunstig å sette kull på dyret. Etter neglebitende måneder med venting på å få godtatt ett av mine stamnavn forslag, fikk jeg tilslutt dokumentet som ga meg klarsignal til å drette opp abyssinere.

Gravid Pus!

I frykt for å ende opp med miniatyrkattoppdrett, kontaktet jeg Erik som jeg kjøpte Calanthe av, og spurte om han kjente til noen store hannabyssinere. Og ved alt hell fantes det vistnok en storsjarmør i Vågsbygd. Jeg dro sporenstrekts opp for å hilse på den stolte katteeier og spionere på avkommet til den potensielle pappa. Der i huset var et kull på 3 mnd, og alle var selvfølgelig skjønne. Den uvitende sædbanken var meget stor av vekste, og et gemytt som en gresk gud. Han fikk dermed æren å bedekke min noe undrende pus da anledningen bød seg (løpetid).

Graviditeten gikk fint, ingen store overraskelser der. Pus ble stadig roligere og sov mer enn vanlig. I motsetning til undertegnede, sluttet hun å spy når hun bar på smånurk. Som mange abysinnere, har pus hatt en tendens til å gulpe/spy litt mye.. men nok om det.

Fødselen gikk fint, selv om det tok forferdelige 17 timer mellom tigergutt og speedy, kallenavnene jeg ga smånrkene. Alt det fine fintøyet mitt som lå i tredje skaphylle hadde nå fått en nydelig rød sjattering, men mor og barn trivdes godt i skapet. Jeg har hørt om skapdrinkere og litt av hvert, men min pus matte selvfølgelig være en skapmamma!

Skapfødsel..

Mammapus la faktisk på seg etter fødselen! Nå ligner hun nesten en “normal” katt for å sitere uopplyste mennesker som ikke vet forskjell på en huskatt og et ekorn. Men det mest fantastiske er at hun har fått en ny personlighet med på kjøpet. Nå maler hun for ett godt ord når det kommer besøkende. Hun går rett bort til folk og snuser på dem og vil gjerne ha kos.

Ungene fløy fra redet for ikke lenge siden. De har fått gode hjem, og trives godt. Pus har vært ut av sitt gode skinn et par dager. Kontinuerlig mjauing og løping. I desperasjon dro vi på besøk til avkommet, men det hjalp ingenting. Hun var like sprø. Men etter 4-5 dager har hun nå fått tilbake roen. Hun koser og spiser igjen.

Det har vært en unik opplevelse. Den ene av de to kattungene i kullet lover meget godt, hun har alle de riktige tegnene på at hun kan bli en fantastisk utstillingskatt, og jeg er en stolt oppdretter! Pus og jeg nyter hverandres selskap igjen, i fred og ro. Alt i alt har jeg ikke villet vært uten denne opplevelsen, men det beste minnet av hele opplevelsen var å se stoltheten til Pus når hun stelte barna sine. Hun diet til siste slutt og var verdens beste mor. Å være oppdretter er ikke bare å sitte igjen med nye stamtavler, minnene om denne opplevelsen vil vi leve lenge på..... til neste gang!

Tørklep's Lantan Amore

Ingvill T og
Thamos Calanthe

Tørklep's Niob Amore